

Forfatter: Baggesen, Jens

Titel: Udrag fra Kallundborgs Krønike, eller Censurens Oprindelse

Citation: Baggesen, Jens: "Eventyr og Fortællinger. - 1889", i Baggesen, Jens: *Eventyr og Fortællinger. - 1889*, 1889-1903, s. 169. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-baggesen01val-shoot-idm139893712046176/facsimile.pdf> (tilgået 24. april 2024)

Anvendt udgave: Eventyr og Fortællinger. - 1889

Man derfor eene hende Skylden give,
Om følgende lidt kedsomt skulde blive:

* * *

„Den Tyr, som stjal Herr Nielses Hest,
Blev grebet sidste Mortensfest,
Og bragt paa Stand for Magistraten,
Som arresterede Krabatens.
Man kneb ham med saa megen fynd,
At han tilsidst mistod sin Synd,
Blev foresvinget, forelæst,
Af den sagtnodige Niels Præst,
Og siden paa en Sluffe stængt,
Kjært ud, vendt om, berettet, hængt;
Men, som man snart vil mærke det,
Ulfammen overmaade stet.

Det henved Midnatstide var,
Og Maanen skinte ganske klar,
Og mange Stjerner blinkte ned
Paa Marken, og paa Tyden med;
(Thi Maanen seer paa sig Person
Saavel som paa Endymion)
Da kom paa Hesten, trap, trap, trap,
Jens Skovfogd ridende saa rap,
Forbi det gyselige Sted,
Hvor Dæmle vogte, som man veed,
Trofæen for Kælsfærdighed.
Ket, som han rider bedst, og seer
Ad Galgebakken til — hvad skeer?
En Kæst, lig den af Belzebub,
Saa rædsom, underlig, og huul,
Ham brøler ud fra Galgen: „Stop!“
Og vips! foer Kolden i hans Krop;
Han stalt som Esp, og i sin Skræk

forglemte han at spore væt,
for i Gallop at komme bort,
Som jeg i hans Sted havde gjort.

Han saae, og lytted nok engang –
Og nok et „Stop!“ fra den, som hang;
Han slog et Kors, slog to, slog tre;
Men ligemeget hjulpe de.
Han taffed i en Ben for Mad;
Men ihvor inderlig han had,
Kom dog den samme Eyd igien
fra Fandens nylig hængte Den.

Jens var for Resten ei Poltron,
Og hidtil aldrig kaldt Kujon;
Han tog paa sin Samvittighed
Det allerførste Dangeled,
Og slog med det engang en Tyv,
Og kyste hele flige syv,
Som vilde plyndre lumst hans Hiem;
Men der var ogsaa Liv i dem!
I denne Diævel derimod
Var intet uden bare Blod,
Og ingen, ingen Moders Stæl
Kan slaae tilgavn en Død ihjel;
Selv naar han Græsset maatte bide,
Al Fordeel var paa Tyvens Side.

Imens han raisonnerte saa,
Lod Tyven atter fra sig gaae
Endnu et Straal, som vores Helt
fandt mere liveligt end sælt;
Og som, hvordan det ogsaa var,
Den Ting ham gjorde sofleklar,